

ЗЕЦ И МЕДВЕДИЦА

Летећа закуска

НАПИСАО
ЏУЛИЈАН ГОФ

ИЛУСТРОВАО
ЏИМ ФИЛД

Превела
Ирина Маркић

Laguna

Наслов оригинала
Julian Gough and Jim Field
RABBIT & BEAR ATTACK OF THE SNACK

Text copyright © Julian Gough 2018
Illustrations copyright © Jim Field 2018
First published in Great Britain in 2018
By Hodder Children's Books
The rights of Julian Gough and Jim Field to be identified as the Author and
Illustrator of the Work have been asserted by them in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. Apart from any use permitted under UK copyright law, this
publication may only be reproduced, stored or transmitted, in any form, or by
any means with prior permission in writing from the publishers or in the case of
reprographic production in accordance with the terms of licences issued by the
Copyright Licensing Agency and may not be otherwise circulated in any form
of binding or cover other than that in which it is published and without a similar
condition being imposed on the subsequent purchaser.

All characters in this publication are fictitious and any resemblance to real
persons, living or dead, is purely coincidental.

Translation copyright © 2024 за српско издање, ЛАГУНА

За Сенди,
сада и увек.

Ц. Ф.

За Нила Фарела, мог пријатеља из ђачке клупе. Био је то сјајан дан! Био сам очаран његовим имитацијама сцена из *Монџи Пајџона*. Ово је и за његову мајку, Уну Фарел, која ме је прихватила, хранила ме и дала ми кључеве свог дома у Галвеју (у ком ми је дозволила да спавам месецима) у доба кад су ме из суседне долине прогањале костобљуве сове убице.

Ц. Г.

СЕСТРИНСКЕ ПЛАНИНЕ

ЛИТИЦА ЗА
ХИЉАДЕ ПТИЧИЦА

МЕДВЕДИЧИНА
ПЕЋИНА
ДРВО ДЕТЛИЋАНЕ

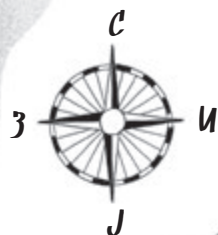
ЗЕЧЈА
ЈАМА

ЦИНОВСКО
ИГРАЛИШТЕ
У ПЕСКУ

ЦВЕТНА
ПОЉАНА

ГРОМОВИТЕ ПЛАНИНЕ

ОВУДА ДО
ЧУДОВИШТА
(ЗМАЈСКИХ,
МОЊНИХ,
ЉУДСКИХ!)

СЛАП
ДИВЉИХ
ТУПСОНА

ВУЧЈА
ШУМА

ОСТРВО
ВЕЛИКИХ
БОРОВА

ЈЕЗЕРО
ДУГОЊА

ОСТРВЦЕ

КАМЕНИТА
ПЛАЖА

ОСТРВО
СИЋУШНЕ
МАХОВИНЕ
(КАМЕНЧИНА)

ЖАБЉА
КЛОЊА

← ОВУДА КА ОКЕАНУ

Тог топлог летњег дана Зец и Медведица су се брчкали у језеру.

„Е ово ми је, вала, најлепши дан у животу!“, рече Зец.

Изненада му је, међутим, нешто прозујало изнад главе.

То нешто је ударило у стабло, вриснуло
и упало у воду.

ПЉУС!

ЈАОООООООООООО!!!

„ВЕОМА необично, ако мене питаш“,
казала је Медведица.

„Ма ужасно! Одвратно! ФУЈ!“, огласио
се Зец.

„Питам се шта то би...“, мислила
се Медведица.

„Нешто најгоре на свету“,
одговорио је Зец, „а ово је
засигурно најгори дан у
животу.“

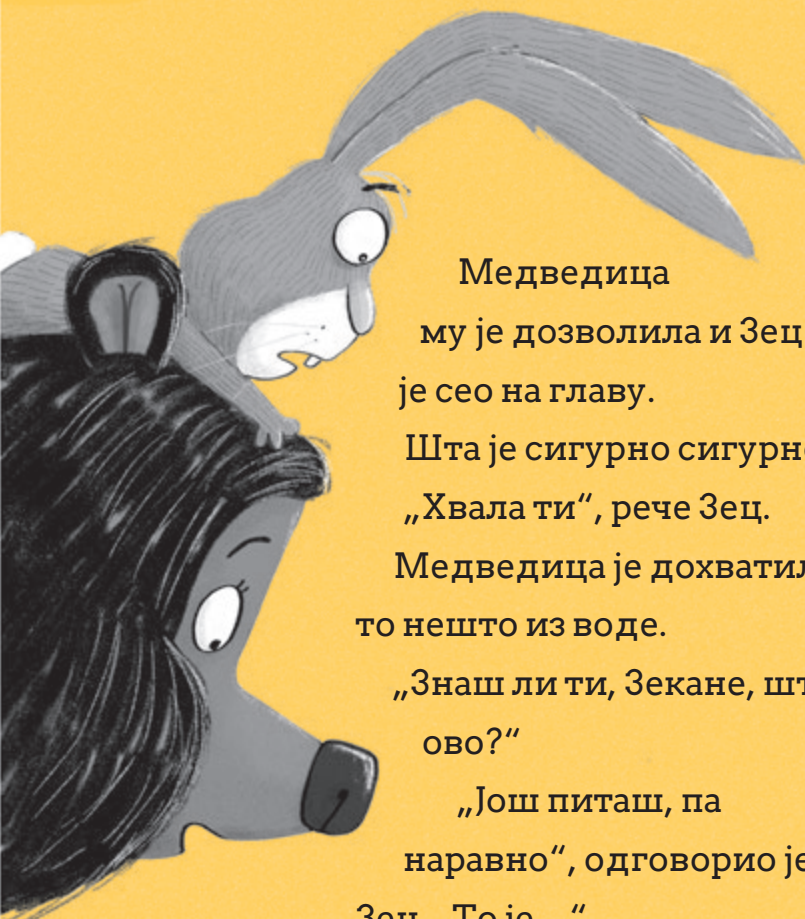

То нешто је изненада изронило на површину.

Зец је зграбио Медведицу за њушку и зајахао је.

„Могу ли ...“, почео је Зец, „да ти се попнем на главу... као на мердевине?“

Медведица
му је дозволила и Зец јој
је сео на главу.
Шта је сигурно сигурно је!
„Хвала ти“, рече Зец.
Медведица је дохватила
то нешто из воде.
„Знаш ли ти, Зекане, шта је
ово?“
„Још питаш, па
наравно“, одговорио је
Зец. „То је...“

Зец се чешкао по глави.

„То ти је...”

Зец се чешкао по туру.

„То ти је...”

Било шџа, реци било шџа!

„То је Буђони! Мокропрд! Грозогуз!”

„Шта кажеш?”, збунила се Медведица.

„Добро, добро – немам појма“, рече Зец.
„Измислио сам најстрашније речи које су
ми пале на памет.“

Медведица је то
нешто пренела на обалу.
Окренула га је наопачке
и исцедила. То нешто
се закашљало. А
потом је уздахнуло. И
најзад хркнуло.

„Пернато неко створење...“, рече
Медведица. „Биће да је птица!“

„Пре ће бити да је Детлићанина рођака из суседне долине“, закључио је Зец.

Медведица је закотрљала створење.

„Гле!“, брзо ће Зец. „Спљескало се јер је из све снаге звекнуло у стабло!“

„Детлићана ће знати шта нам је чинити“, закључила је Медведица.

Пратили су звук
куцкања све до стабла.

**КУЦ,
КУЦ,
КУЦ!**

КУЦ-КУЦ!

КУЦ-КУЦ-КУЦ!

„Мљац! Мљац! Мљац!“

Детлићана је трпала у кљун сласне ларве из стабла.

„Здраво живо, Детлићана!“ , викнуо је Зец. „Спљоштила ти се рођака.“

Детлићана је слетела и
загледала се.

„Није ми то никакав род,
род, род!“, огласила се.

„Пре ће бити да је сова!
Лепо је моја бака причала
да сове имају пљосната,
пљосната, пљосната лица!“

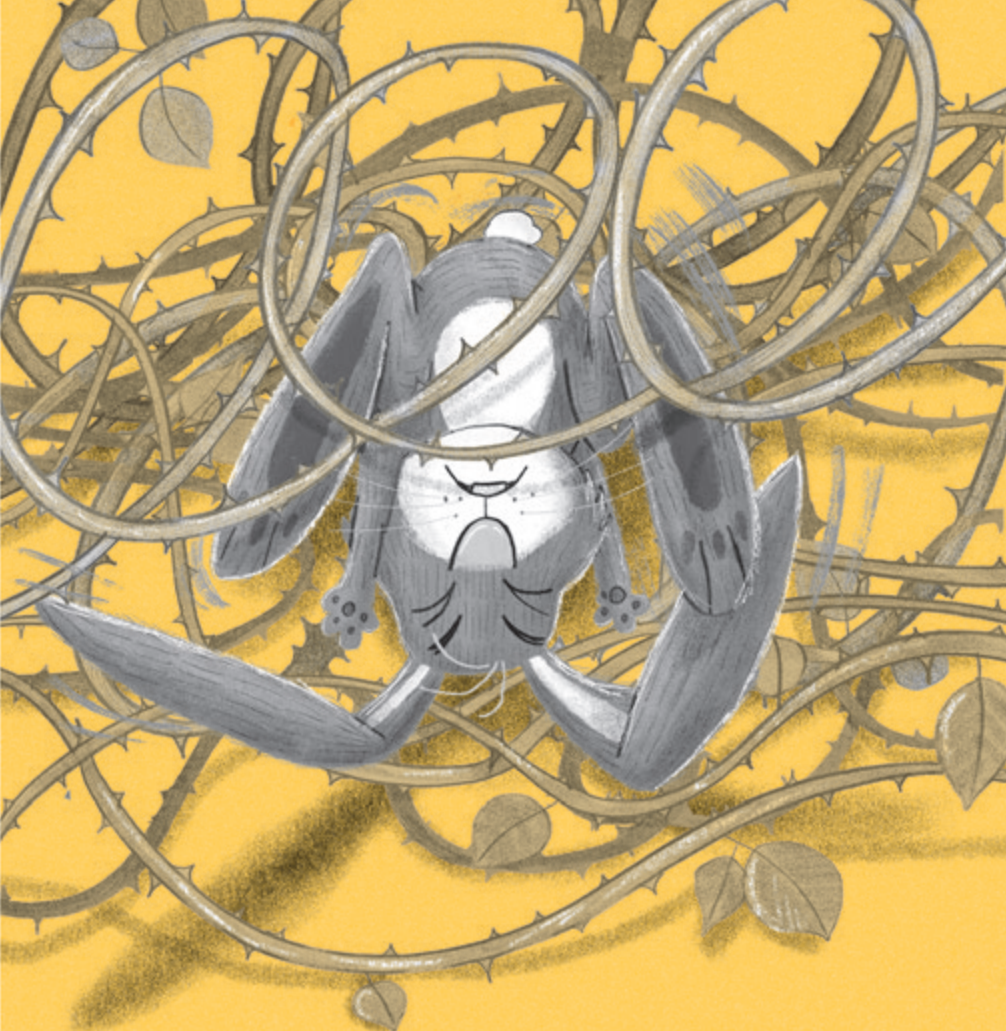

„Јеси ли ти то рекла сова!?!?!“,
препадно то ће Зец.

„Сове су ојасне!“ Зец
је ћипио, брже-боље
се склонио од мале,
наквашене сове, па се
скотрљао право у коприве.

ЈА ОЈ МЕНИ!
МОЈА ЗАДЊИЦА!

Зеџ је одскочио, па тумбе
слетео у грм дивљих купина.

„Шта сам вам казао!“, значајно
ће Зеџ. „Имате црно на бело
колико су опасне!“

„Још ниједном нисам видела сову“,
рекла је Медведица.

„За-за-за! Забавно!“, додала је
Детлићана.

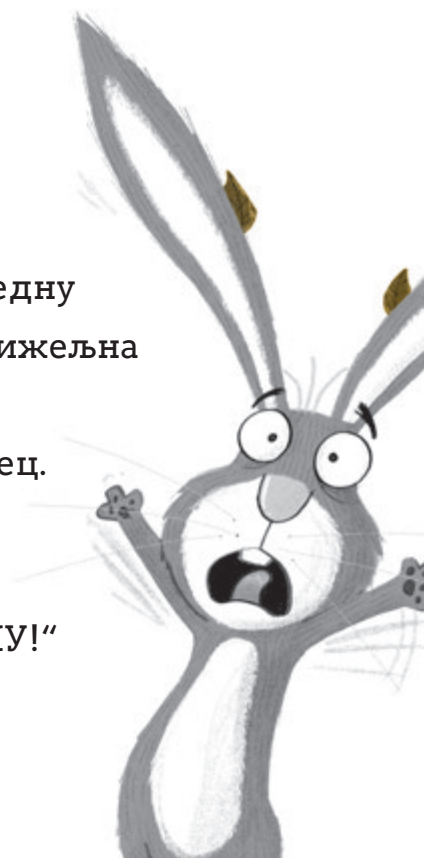
„Теби је то забавно? То је
застрашујуће!“, узвикнуо је Зец.

„Деда ми је толико причао о њима!“ Зец
је гледао у мајушну уснулу сову. „Сове
су циновске, имају два метра! Канџе су
им као сабље! ЖИВОГ
ће те прогутати! А
следеће јутро ће само
ИСПЉУНУТИ ТВОЈЕ
КОСТИ!“

„Испљуну их једну по једну
или све одједном?“, знатижељна
је била Медведица.

„У цугу!“, подвукао је Зец.

„Испљуну те као да си
рођендански поклон
увијен у ВЛАСТИТУ КОЖУ!“

„Јок, јок, јок!“, умешала се Детлићана. „Моја чукун-чукун-чукунбаба ми је причала како су сове веома наочите и чисте и љупке, љупке, љупке и мудре, мудре, мудре и миришу на нану.“

„Причаш којешта!“, оштро ће Зец.
Медведица је оњушила сову. „Не осећам
мирис нане.“